O Tam a Cam / 1. část

I v dalekém Vietnamu si lidé už v dávné minulosti vypravovali pohádky. Budete se možná divit, ale tato se některým z našich pohádek podobá jako vejce vejci.

Malé Tam zemřela maminka a tatínek se brzy znovu oženil, aby se o jeho malou dcerku měl kdo starat. A za nějaký čas se Tam narodila sestřička. Pojmenovali ji Cam. Dokud byl otec naživu, žilo se jim dobře. Ale když se i on odebral do říše mrtvých a Tam zůstala sama s macechou a nevlastní sestrou, nastaly jí zlé časy. Po celé dny musela těžce pracovat, zatímco Cam nehnula ani prstem. A přesto macecha Cam chválila a pro Tam měla jen výčitky a spílání. (…)

Jednoho dne se Tam zjevil Buddha a věnoval jí malou rybku. Tam si mohla rybce postesknout a bylo jí lépe. Macecha však její tajemství odhalila. Jednou Tam dopásla buvola, vrátila se domů, ale rybku hledala marně.

Ale znovu se jí zjevil Buddha a ptal se:

„Už zase pláčeš, milá dcero?“

Tam se mu svěřila se svým trápením.

„Bojím se, že se mé rybičce stalo něco zlého,“ řekla.

„Máš pravdu,“ zachmuřil se Buddha. „Macecha s Cam tvou rybku snědly. Ale nenaříkej. Vrať se domů, sesbírej rybí kostičky a ulož je do čtyř nádob. Pak nádobky tajně zakopej pod svou postel. Ještě se ti budou hodit!“ (…)

Jak jí Buddha poradil, tak Tam učinila a nádobky skutečně zakopala pod svou postel.

Uplynul nějaký čas a nic se nedělo. Tam od slunka do slunka pilně pracovala, macecha s Cam si užívaly. Tu se však roznesla zpráva, že král bude pořádat v paláci velkolepou slavnost. Kdo by se netěšil na takovou událost? Macecha a Cam si nakoupily hedvábné kalhoty a šaty, i když jich už měly plné truhlice. Na Tam, která měla kalhoty samý cár, si ani nevzpomněly.

Nastal den slavnosti a macecha s dcerou se chystaly k odchodu. Tu si macecha zavolala Tam, smíchala dohromady vyloupanou a nevyloupanou rýži a s posměchem řekla:

„Až rýži roztřídíš, můžeš se i ty podívat na slavnost!“

Tam osaměla a bylo jí do pláče. Začala přebírat rýži, ale práce neubývalo. (…)

Autorem materiálu a všech jeho částí, není-li uvedeno jinak, je Zdeněk Sotolář.
Dostupné z Metodického portálu www.rvp.cz, ISSN: 1802-4785.
Provozuje Národní ústav pro vzdělávání, školské poradenské zařízení a zařízení pro další vzdělávání pedagogických pracovníků.

Potřetí se dívce Tam zjevil Buddha, zavolal hejno vrabců, aby jí pomohli roztřídit rýži, a poslal ji, aby vykopala nádoby, které ukryla pod postel.

Tam chtěla poděkovat, ale Buddha zmizel. Hejno vrabců zrovna dokončovalo přebírání rýže. Jako srna běžela Tam do své komůrky, aby nádoby vykopala. Chce vyndat kostičky a žasne. Jak bere rybí kosti do rukou, mění se v překrásné šaty a střevíčky. Krepové kalhoty svítí světlou červení, hedvábný živůtek září růžovou, zlatožlutou a zelenou barvou. Malinké střevíčky jí padnou jako ulité, nikdo jiný by je nedokázal obout. A poslední kostička se proměnila v malinkého koníka. Jak ho dívka položila na zem, kůň zaržál a začal růst. Za chviličku stál před Tam osedlaný vraník a netrpělivě hrabal kopyty.

Tam tomu nemohla uvěřit. Rychle se umyla, oblékla si nádherné šaty a vyskočila do sedla. Jako vítr se hnala do města. Jen když přejížděla brod, spadl jí jeden střevíček do vody. Tam se sice hbitě sehnula, ale vlny ho odnášely pryč.

I co, řeklo si děvče, kvůli střevíčku přece nezmeškám celou slavnost. Už takhle jdu pozdě.

Střevíček však uvízl jen kousek dál po proudu. Zanedlouho tudy na slavnost jel i král se svou družinou. Tu se panovníkův slon zničehonic zastavil a odmítl jít dál. Vztyčil chobot a mohutně zatroubil. Král poručil služebníkům, aby se podívali, co se stalo.

Přiběhl jeden z nich a hlásil.

„Vaše výsosti, našli jsme jen tenhle střevíček!“

Jakmile jej král vzal do ruky, slon se přestal vzpouzet a pokračoval v cestě jako beránek. Král si zatím prohlížel střevíček. Tolik se mu líbil, že dal na slavnosti bez meškání rozhlásit:

„Ta z dívek, která obuje tento střevíček, stane se mou ženou!“

Nastala tlačenice, každá si chtěla střevíček vyzkoušet. Strkaly se i Cam s macechou. Ale žádné nepadl. Nakonec přišla na řadu Tam, která stála stydlivě opodál. Padl jí jako ulitý. (…)

Po slavné svatbě plynul život Tam v královském paláci klidně a šťastně. Král ji upřímně miloval a ona mu oplácela stejnou láskou. (…)

Autorem materiálu a všech jeho částí, není-li uvedeno jinak, je Zdeněk Sotolář.
Dostupné z Metodického portálu www.rvp.cz, ISSN: 1802-4785.
Provozuje Národní ústav pro vzdělávání, školské poradenské zařízení a zařízení pro další vzdělávání pedagogických pracovníků.